

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/1013/2015
Identifikačné číslo spisu:	1111214303
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1111214303.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., Košická 37, Bratislava, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie odškodného, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 44/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2014 sp. zn. 6 Co 14/2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2014 sp. zn. 6 Co 14/2013 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 21. augusta 2012 č. k. 21C 44/2012-105 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 € titulom zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) spôsobenú mu súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/19/2006 (od 14.12.2009 označenom ako sp. zn. 25Cb/70/06), a to vydaním tvrdených nezákonných rozhodnutí a nesprávnym úradným postupom. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že ani jedno z namietaných rozhodnutí (bližšie špecifikovaných v dôvodoch rozhodnutia) nespĺňa predpoklady v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. pre uplatnenie si nároku na náhradu škody. Ani jedno z nich nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Jednalo sa o vydané procesné rozhodnutia v rámci súdneho konania v súlade s dvojínštančným princípom rozhodovania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Žalobca ani voči jednému z predmetných uznesení nepodal riadny opravný prostriedok, resp. tento ani nebol prípustný. Keďže predmetné rozhodnutia nespĺňali charakter nezákonnosti vyslovenej príslušným orgánom v zmysle § 6 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvého stupňa mal za to, že žalobca nepreukázal dôvodnosť svojho nároku na náhradu škody spôsobenej mu žalovanou v dôsledku existencie nezákonných rozhodnutí. Pokiaľ ide o žalobcom namietaný nesprávny úradný postup žalovanej, ktorý mal spočívať v prieťahoch v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 42Rob/17/04, 23Cb/19/2006 za obdobie od 27.2.2006 do 14.10.2009, ďalej nesprávnym prerušením konania, predčasným správoplatnením platobného rozkazu sp. zn.

42Rob/17/2004, nezákonným uznesením o zrušení platobného rozkazu a vytýčením termínu pojednávania vo veci samej až dňa 14.9.2009 napriek tomu, že sa jednalo o nie veľmi zložitú vec súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že prerušenie konania v dôsledku konkurzu nastáva priamo zo zákona podľa § 47 ods. 1 prvá veta zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Dodal, že nebolo povinnosťou súdu podľa § 47 ods. 3 cit. zákona vyzvať správcu konkurznej podstaty LIVAK PLAST, s.r.o., či súhlasí s pokračovaním prerušeného konania a ani by to nemalo mať vplyv na prerušenie konania ako účinok vyvolaný konkurzom. Nakoľko konkurz na spoločnosť LIVAK PLAST, s.r.o. bol dňa 16.9.2009 právoplatne zrušený z dôvodu, že jej majetok nepostačoval ani na úhradu výdavkov a odmeny správcu, výsledok konania sp. zn. 23Cb/19/06 nemohol ovplyvniť vymožitelnosť pohľadávky žalobcu voči LIVAK PLAST, s.r.o. a súčasne ani v prípade právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu č. k. 42Rob/17/04-12 zo dňa 14.1.2004 by pohľadávka žalobcu v konkurze uspokojená nebola pre insolventnosť LIVAK PLAST, s.r.o. Žalobca podľa názoru súdu prvého stupňa nepreukázal ani existenciu prietáhov v konaní ani zložitost' prejednávanej veci, správanie účastníkov a postup súdu ako kritériá posudzovania namietaných prietáhov v konaní, hoci dôkazné bremeno bolo na ňom. Súd prvého stupňa mal z listinných dokladov založených v spise za preukázané, že v konaní sp. zn. 42Rob/17/04 a následne pod sp. zn. 23Cb/19/06 rozhodoval konajúci súd priebežne, predovšetkým o procesných otázkach. V dôsledku prebiehajúceho konkurzu dlžníka LIVAK PLAST, s.r.o. bolo toto konanie v období od 7.12.2004 do 16.9.2009 prerušené. Žalobca pritom namietal prietahy v konaní za obdobie, počas ktorého bolo konanie zo zákona prerušené z dôvodu prebiehajúceho konkurzu. Navyše počas konania sp. zn. 23Cb/19/06 žalobca nepodával sťažnosti na prietahy v konaní, neurgoval vytýčenie termínu pojednávania ani žiadne úkony smerujúce k odstráneniu údajných pochybení. Podľa záverov súdu prvého stupňa žalobca nepreukázal ani existenciu škody. Požadovanú výšku nemajetkovej ujmy 5.000 € totiž preukazoval výlučne len tvrdením ohľadne existencie neistoty výsledku konania prebiehajúceho na súde prvého stupňa pod sp. zn. 23Cb/19/06 a znehodnotením jeho pohľadávky voči LIVAK PLAST, s.r.o. Napokon mal súd prvého stupňa za to, že absentuje aj posledný predpoklad pre vyhovieť žalobe žalobcu, a to príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, príp. nezákonným rozhodnutím. Z vykonaného dokazovania nemal preukázanú existenciu akejkoľvek škody vzniknutej v dôsledku prebiehajúceho konania sp. zn. 23Cb/19/06, žalobca nepreukázal, že by práve v dôsledku takéhoto postupu žalovanej, príp. v dôsledku rozhodnutí (procesných) žalovanej mu vznikla akákoľvek škoda. Svedčí o tom aj skutočnosť, že podľa vykonaného dokazovania v konkurze vyhlásenom na majetok dlžníka LIVAK PLAST, s.r.o. v roku 2004 nedošlo k uspokojeniu žiadnej pohľadávky I. triedy z dôvodu nedostatku prostriedkov. Predmetné súdne konanie teda nebolo spôsobilé ovplyvniť postavenie žalobcu v žiadnom smere. Z uvedeného vyplýva, že ak by aj k nesprávnemu úradnému postupu žalovanej spočívajúcemu v určitých prietahoch v konaní sp. zn. 23Cb/19/06 došlo, žalobca, na ktorom bolo dôkazné bremeno, nepreukázal existenciu akejkoľvek škody vo forme nemajetkovej ujmy a už vôbec nie existenciu príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, príp. nezákonnými rozhodnutiami, čím neboli naplnené podmienky vzniku požadovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal, keďže žiadne trovy nepožadovala.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. novembra 2014 sp. zn. 6 Co 14/2013 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že pre vznik práva na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť kumulatívne splnené tri predpoklady, a to jednak existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Po oboznámení sa s obsahom spisu mal odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za to, že žalobca v danej veci nepreukázal splnenie týchto predpokladov, a preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď jeho žalobe nevyhovel. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa tiež podmienky vyžadované ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. pre riadne odôvodnenie rozhodnutia, je dostatočne presvedčivý a dáva odpoveď na relevantné otázky prejednávanej veci. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorá spočíva v tendenčnom, formalistickom, nepresvedčivom a nezrozumiteľnom odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Bratislave. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tiež založené na nesprávnom právnom posúdení otázky zodpovednosti štátu za majetkovú i nemajetkovú ujmu; trpí aj inou vadou majúcou základ v nepreskúmateľnosti a zmätočnosti dôvodov rozhodnutia. Za ďalšie žalobca namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k podanému odvolaniu, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dovolateľ navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a ním potvrdený prvostupňový rozsudok boli zrušené a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Dovolaním žalobcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

2. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

Vády konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

3. Žalobca v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Žalobca v dovolaní okrem iného odvolaciemu súdu vytýka, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k ním podanému odvolaniu z 5.12.2012 (č.l. 134), v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k nemu.

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (vid' č.l. 124 spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná 5.12.2012 (č.l. 134), žalobca ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalovanej nedoručil.

4. Žalobca v dovolaní odvolaciemu súdu tiež vytýka, že jeho rozhodnutie je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu je judikátúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná len za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Na právnom závere, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajú viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (vid' napríklad sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 49/2013, 3 Cdo 18/2013, ale tiež 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 M Cdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011 a 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (vid' napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým

názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Ústavný súd v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“. V uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd v súlade so svojou stabilnou „dovolacou“ judikatúrou náležite zdôvodnil, prečo nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Postoj najvyššieho súdu v tejto otázke nesignalizuje arbitrárnosť či zjavnú neodôvodnenosť, a to hlavne s ohľadom na povahu dovolacieho konania ako mimoriadneho opravného konania, ktorým sa preskúmava právoplatné rozhodnutie a zasahuje sa ním do nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety - dovolaním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo dovolateľa na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v danom prípade obsahuje nielen vysvetlenie skutkových zistení a záverov, ku ktorým dospel odvolací súd, ale tiež právne posúdenie týchto záverov. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu.

5. Žalobca v dovolaní vyslovil nespokojnosť aj s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie

veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

6. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalobcovi bola z dôvodu uvedeného pod bodom 3. odňatá možnosť pred súdom konať. Dovolanie žalobcu je preto nielen prípustné (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

Najvyšší súd z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.